

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK V.
DUBEN

ČÍSLO
1978 8

Stále se musíme dívat dopředu
a věřit v budoucnost. —

Velen

Hlídká pro skauty a vlčata

SVATOJIŘSKÁ ÚVAHA

Milí bratři,
než se člověk nadá, už tu máme zase 24.dubna, svátek patrona skautů a našich kolegů rytířů. Blíže o jeho postavě píše Padre na str.14.

Jak se dívám před sebou na programy našich oddílů, skoro všichni mají sobotu 22.nebo neděle 23.dubna schůzku nebo výlet. A dokonce i evropské činnostnictvo se schází v ty dny po půldruhém roce k dalšímu, již 4.velesezzení v NSR.

Jistě to není jen náhoda. My na svého Jiřího držíme a on drží také nad námi svou ruku i v těžkých dobách : ve vlasti se vzdor zákazu pilně skautuje a i v exilu, vzdor našemu roztroušení po celé zeměkouli.

Pro některé z vás je 24.duben výročím slibů, pro některé výročím trvání oddílu,

také jeden oddíl nese jméno sv.Jiří a někteří jete sami taky Jirkové, takže důvodů ke slavení bude povícero.

Chceme se dnes pozastavit u postavy drakobijce a všimnout si jeho hlavní vlastnosti - s t a t e č n o s t i . Co si pod ní představujeme a jak ji uplatňujeme.

Mládeži je sice stavěna na odív v nesčetném množství oblíbených seriálů - comice v sešitkách pochybné úrovně a v televizních krvácích, kde bývá přečasto zaměňována se surovostí. Hrdinů je tam taková záplava, že kdybychom jejich činy napodobovali tak jako je bez výběru hltáme, hemžilo by se naše okolí správnáky všech kalibrů.

Bohužel opak je pravdou : zákeřnost a zbabělá podlost teroristů a záškodníků nabyvá vrchu a určuje dění.

Jen mezi dospělými ? Po-dívejme se třeba na školní dvůr o přestávce. Skupina třetáků otlouká prvníáčka nebo dokonce prvníáčku jak pišfaličku.

Naštěstí mezi těmi udatníky vlče nenajdeme. A protože silnější chrání slabšího, je možné, že skaut tady zasáhne. Schytá nějakou ránu od přesily, ale možná že se některý z 'hrdinů' zastydí. - Cookie -

Erbovní pověsti

Vypráví nám sestry *Martha a Klára J.*

O STUDNI NA TRENČÍNĚ.

Dne se v našem vyprávění podíváme o něco dále na východ, až tam, kde leží Slovensko. Když jsme vám, českým a slovenským skautům na počátku tohoto seriálu slíbili, že budeme vyprávět erbovní pověsti, zmiňovali jsme se jen o pověstech českých a moravských. Těch máme totiž zásobu. Ne, že by snad slovenské nebyly - ale prostě je neznáme. Jsou zasuty nánosem staletí, možná, že i pomíchány s maďarskými, ale alespoň některé z nich musí být zapsány, nebo žijí v paměti lidí. Budeme tedy rádi, když nám slovenští rodiče, pokud nějakou takovou slovenskou pověst znají, napíší. Ale nejde jen o povídky erbovní. Z dějin známe slavné muže slovenských rodů a zachovaly se nám některé pověsti, které se jich týkají. A jednu takovou si dnes povíme.

Bylo to dávno - už na přelomu 13./14. století, kdy na Slovensku vládl velmož, který měl ve znaku lva. Nevíme, jak se dostal lev do jeho štítu/ možná, že ho dostal od českého krále Václava II, se kterým prý byl ve velmi dobrém styku/, víme však, že se lvu - tomuto králi zvířat, podobal: svou mocí, odvahou a chytrostí. A tento slovenský velmož se jmenoval Matúš Čák. Říkalo se mu též Trenčanský, neboť jeho oblíbeným sídlem byl mocný hrad Trenčín. Minulost tohoto místa je velmi stará. Už Římané za svého císaře Marce Aurelia zde měli pohraniční pevnost své říše, a tehdy, roku 178 po Kristu, vyryli na trenčínskou skálu latinský nápis.

Petr Matúše Čáka

Když přišli na toto území Slované, usadili se zde a v 9. století zde vládl kníže Pribina a po něm moravští Mojmírovci. Tehdy bylo Slovensko součástí slavné Říše Velkomoravské. Už tenkrát tam vznikla velká hradiště: Trenčín, snad i Trnava a nejmocnější z nich Nitra /dodnes slovenská města/. Počátkem 10. století však byla Říše Velkomoravská /a s ní i Slovensko/ vyvrácena nájezdy divokých kočovných kmenů z východu - Maďarů. A ačkoliv české knížata Přemyslovci Boleslav a v 11. století jeho pravnuk Břetislav dobyli na Uhřích Moravu /a Břetislav i západní Slovensko - založil zde pevnost, nazvanou podle něho Břetislava/, nepodařilo se jim natrvalo udržet toto území a Slovensko se stalo pak nadlouho součástí pozdějšího Uherského království.

Obyvatelstvo zde však zůstalo slovenské, mluvilo svou vlastní řečí, udrželo si své zvyky a mělo své slavné muže - a tak tomu bylo po dlouhá staletí. V roce 1918 se Slováci konečně osvobodili z maďarské nadvlády a spolu s Čechy a Moravany vytvořili nový samostatný stát - Československou republiku.

Vraťme se však do konce 13.století, do doby, kdy žil slovenský šlechtic - Matúš Čák. Slováček rodem, stal se brzy tak mocným, že si počínal na území Slovenska jako samostatný král. Bylo to v době, kdy neustálé nájezdy cizích kmenů a národů z východu ohrožovaly bezpečnost Slovenska, Uher a někdy i Moravy. Byli to nejprve Tataři a po nich Turci. Proto asi také vznikly na Slovensku tak velké a mohutné hrady. Takový byl i Trenčín: na vysoké skále, s pevnými hradbami - jen studnu prý neměl. A dovedete si představit, že voda na hradě byla zvláště v době obléhání důležitá. Říkalo prý se také, že trenčínská skála je tak tvrdá, že ji nelze prokopat.

Stalo se, že při jedné své loupežné výpravě se dostali Turci až na Slovensko. Sám Omar paša /vládce/ je vedl. Po cestě zapalovali vesnice a tak se blížili k Trenčínu. S hradeb pozoroval Matúš Čák se svou družinou, jak se nepřítel blíží. Netrvalo dlouho a Omar paša se se svým vojskem utábořil pod Trenčínem - protože na dobytí tak pevného hradu nebylo ani pomyslení, chystal se ho obléhat. Obránci, pozorující s hradeb co se dole děje, si brzy všimli, že hnedvedle největšího stanu pašova je postaven menší, ale zato pěknější - asi pro pašovy ženy. Brzy se však ukázalo, že je určen jen pro jedinou - a to pro dívku Fatimu, která prý byla velmi krásná. Tu přišel Matúš Čák na nápad. Vybral ze své družiny dva nejstatečnější muže, a když v noci vše utichlo, vyplížili se zadní brankou z hradu a nepozorovaně se dostali až na okraj nepřátelského tábora. Tehdy poslal Čák své dva zbrojnoše - každého na jinou stranu, a když dal znamení, oba zapálili zároveň na dvou místech tábor. Na to Matúš čekal. V nastalém zmatku rozřízl mečem postranní stěnu menšího stanu, uchopil Fatimu a odnášel ji rychle vzhůru k hradu. Když zjistili v táboře co se stalo, byl už Čák se svými zbrojnoši i zajatou Fatimou zase v bezpečí za hradbami Trenčína. Omar byl zoufalý. Chtěl Fatimu vysvobodit, ale nevěděl jak. Trenčín byl nedobytný. Znovu a znovu se pokoušel se svými zbrojenci útočit na hrad. Bez výsledku. Marně prosil Čáka, aby mu zajatou dívku vrátil. Marně nabízel za ni výkupné. Dokonce slíbil, že pak hned odtáhne a už se nikdy nevrátí.

Když viděl Matúš Čák, jak velice jeho nepřítel Omar evou dívku miluje, rozhodl se to využít. Vzkázal Omarovi: „Vytýkáš mi, že mám srdce tvrdší, než je skála, na které hrad stojí. Snad tomu tak je. Trenčínská skála je velice tvrdá a nelze ji prokopat. Hrad však potřebuje vodu. Dokážeš-li se do dvou let prokopat trenčínskou skálou až k vodě - donutíš-li

tuto skálu, aby sama nad tvým smutkem slzy ronila - daruji tobě i tvé dívce svobodu. Když to nedokážeš, zůstane Fatima navždy u mne. Můžeš volit." A Omar na nabídku přistoupil. Nechal si z tábora poslat své muže s rýči a motvkami a ti se pustili do práce. Šlo to velmi pomalu. Ve dne v noci se střídali v kopání, den po dni, týden po týdnu, už uplynul rok a po vodě ani stopy. Omarovi lidé už ztráceli naději, nechtěli kopat dál, že takto zahynou dříve všichni vyčerpáním. Jen Omar se nevzdával. Povzbuzoval své muže a každého rána i večera se obracel k východu a prosil svého boha Allaha o pomoc a posilu. Byl rozhodnut raději zahynout, než podlehnout zoufalství nebo slabosti. Již se druhý rok chýlil ke konci a blížil se den, kdy měla skončit smluvená lhůta - den rozhodnutí. Omar téměř nejedl a nespal, jen aby nepropásl jediný okamžik. Bylo k večeru, všichni se už vzdali, jen Omar vzal teď sám motyku a zlatý pohár a nechal se spustit do hluboké vykopané šachty. A hle! Sotva zavedl poprvé o kámen, vyřinula se z otvoru voda. Omar naplnil pohár, nechal se vytáhnout a podal jej plný Matuši Čákoví: „Trenčínská skála zaplakala!" Nikdo nevěřil svým očím - a všichni to považovali za zázrak. Byl to však zázrak vytrvalosti a pevné vůle Omarovy a též chytrosti Matuše Čáka. A Matuš Čák dodržel slovo. Vrátil Omarovi Fatimu, a ten se s ní i se svými lidmi vrátil domů. I od dalšího dobývání prý nadobro upustil. Trenčínu však zůstala památka na tu velkou lásku. Už nikdy nebyl bez vody a vzdoroval pak dlouhá léta pevně všem nájezdům nepřátel.

Dodejme ještě, že někdy je tato pověst připisována jinému slovenskému magnátovi - Štěpánu Zápolskému a spadála by tedy až do 16. století. Ale tak už to s pověstmi bývá. Jsou často vyprávěním přes dlouhé věky pozměněny, nesou však v sobě původní historické jádro i staleté zkušenosti našich předků, zachycené jimi pro poučení nám, budoucím.

POHÁDKA Z BELALPU

/Dokončení/

Kdo si ty brýle nasadil, mohl uvidět, co si přál. Honza si je hned vyzkoušel. Chtěl vidět, co dělá máma. Inu, co by dělala: Seděla doma u televize a koukala na zprávy, jestli v nich nebude něco o Honzovi. Ten však strčil brýle do kapsy, chytil si kotvu a jel nahoru za princeznou.

Nahoře to vypadalo jako po boji. Všude ležely polámané lyže a zbytky různé výstroje a horská služba sotva stačila sbírat všechny raněné, kteří se zřítili při výstupu k ledovému hradu. Přesto se o to pokoušeli stále noví a noví. Za jednou vyvýšeninou ležel LYŽAŘ a volal o pomoc. Honza hned k němu sjel, pomohl mu vyprostit se, třel mu zkřehlý obličej a zabalil ho do svého svetru. Nakonec mu dal svou poslední buchtu. Lyžař Honzovi za vše poděkoval a že to byl kouzelný lyžař, dal mu KOUZELNOU LYŽI. Kdo si na tu lyži stoupl, mohl jet po sněhu i po ledu kam chtěl, s kopce nebo do kopce. Honza si lyži hned vyzkoušel. Stoupl si na ni a přál si vyjet na Aletschhorn, až k ledovému hradu černokněžníka. Přesto, že byl Honza výborný lyžař, nevycházel z údivu. Lyže to vzala přes ledovec alalozem a než se Honza nadál, stál před černokněžníkem, kterému visely z nosu dva obrovské RAMPOUCHY.

Jdu si pro princeznu ZUBEJDU, povídá klidně Honza, a dost spěchám, abychom stihli poslední lanovku do Blatten. Černokněžník se chraptivě zasmál: Tak jednoduché to, Honzo, není, i když vidím, že máš odvalu, protože jsi první, který se sem ke mně vůbec dostal. Napřed musíš splnit dva těžké úkoly - a pak se uvidí.

PRVNÍ ÚKOL byl téměř nesplnitelný. Na Sparrhornu, až docela nehoře, bylo často možno pozorovat zvláštní zář. Vycházela z DIAMANTOVÉ ČELENKY, zářící v slunečních paprscích. Kdo

si tu čelenku nasadil na hlavu, byl NEJŠTASTNĚJŠÍM člověkem na světě. Ale ani samotnému černokněžníkovi se cosud nepodařilo zmocnit se té čelenky. Hlídsalo jí totiž dvacetčtyři LEDOVÝCH PŘÍŠER, které každou živou bytost zahubily tím, že na ni mrazivě dýchly: v tu ránu zmrzlo všechno na kost. Honza si však vzpomněl na KOUZELNOU ŽVÝKAČKU, dal si ji do úst, začal žvýkat a stal se NEVIDITELNÝM. Nepozorovaně se doškrábal k diamantové čelence a rychle ji schoval pod větrovku. Než se příšery vzpamatovaly, byl už dávno ten tam. Zakrátko položil diamantovou čelenku před černokněžníka, který byl bez sebe zlostí, že Honza splnil první úkol. Přitom se jeden z rampouchů od černokněžníkovy nosu odloupl a s duněním dopadl na zem. Černokněžník zasténal, zavrával a hned si chtěl dát kouzelnou čelenku na hlavu. Honza mu v tom však zabránil. Přinesl přece tu čelenku pro princeznu Zubejdu a ne pro toho OHYZDU. Ať černokněžník raději prozradí svůj další úkol.

Černokněžník se mezitím tak uklidnil, že se znovu chraptivě zachechtal, když povídal: Jen si, Honzo, tu svou princeznu naříd najdi. To je Tvůj DRUHÝ ÚKOL a jsem moc zvědav, jak tentokrát porýdíš! Honza si jen vzpomněl na KOUZELNÉ BRÝLE, posadil si je na nos a přál si vidět princeznu. To, co uviděl, ho však pořádně překvapilo. Uviděl totiž na samé špičce Matterhornu - lyžařskou RUKAVICI! První Honzova myšlenka byla, že se s kouzelnými brýlemi něco stalo. Přál si proto vidět, jak to vypadá doma. Když se mu to vyplnilo a on spatřil svou milovanou pec a u ní mámu, jak kouká na televizi, pochopil: Černokněžník princeznu ZAKLEL.

Honza už se dál nerozmýšlel. Stoupl na svou KOUZELNOU LYŽI a jel na Matterhorn. Měl co dělat, aby nespádl, když vyjížděl sla-

lomem nahoru. Tam vzal do ruky rukavici a hned se z ní stala PRINCEZNA. Byla daleko krásnější než tenkrát v televizi. Oba si stoupli na kouzelnou lyži a jeli k černokněžníkovu hradu, kde měl Honza schovanou diamantovou čelenku. Jak je černokněžník spatřil, rozčílil se tak, až se mu od nosu odloupl druhý rampouch. V tu chvíli se ozvala hromová rána, jako když praskají ledy, a černokněžník se proměnil v černého HAVRANA, který sletěl dolů ke stanici lanovky na Belalpu a vztekle krákal, když tam na kouzelné lyži přijel Honza s princeznou Zubejďou. Byla tam ovšem už také TELEVIZE a tak se večer Honzova máma konečně dočkala. Měla ukrutánskou radost.

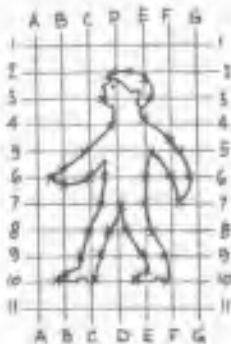

Zkrátka se konala slavná svatba a když starý král umřel, stal se králem Honza. S královnou Zubejďou si střídavě nasazovali na nos kouzelné brýle, na hlavu kouzelnou čelenku a žvýkali kouzelnou žvýkačku. A když přišla zima, stoupli si na kouzelnou lyži a jeli na Belalp. A jestli nezemřeli, jezdí tam dodnes.

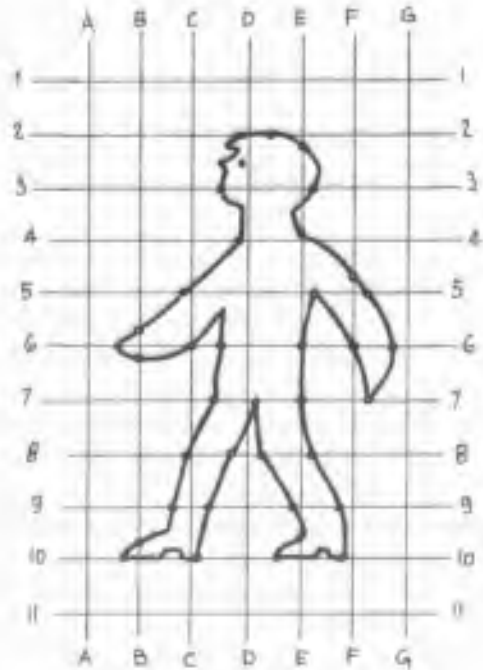
/Podle vyprávění belalpských starousedlíků zapsal Vrně.
Obrázky nakreslila Koala./

ZVĚTŠUJEME OBRÁZKY

Často potřebujeme nějaký obrázek zvětšit. Na předlohu /originál/ nakreslíme měkkou tužkou síť se vzdálenostmi čar po 5 mm. Při dvojnásobném zvětšení si na papír, na který budeme obrázek překreslovat, nakreslíme síť, kde jsou čáry od sebe vzdáleny po 10 mm, při trojnásobném /3x5 mm/ po 15 mm, čtyřnásobném /4x5 mm/ po 20 mm, atd. Svislé i vodorovné čáry sítě jak na předloze, tak u budoucí zvětšeniny, označíme písmeny a číslicemi. Další postup práce: body obrazu na předloze, křižující se s čárami sítě, přeneseme do zvětšeniny. Mnohdy musíme vzdálenosti těchto od svislých nebo vodorovných čar odhadovat; čím přesněji tyto vzdálenosti odhadneme, tím přesnější bude zvětšenina. Stejně tak i pokud se týká množství bodů - čím více jich přeneseme, tím věrnější bude kopie. Chybějící části obrazu pak dokreslujeme.

Originál

Zvětšenina

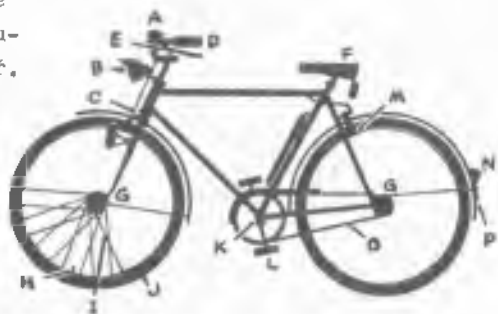
Stejným způsobem můžeme i obrazy zmenšovat, jen postup je opačný. Na papír si nakreslíme síť v patřičném zmenšení.

Staša

VIDĚLÁTKO

Jaro je tady.....

a s ním i začátek cyklistické sezóny. Dnešní "udělátko" Vám poradí, co je nutné zkontrolovat před první vyjíždkou. Jelikož žijete v různých zemích a každá má své vlastní předpisy - nejsou zde uvedeny různé vzdálenosti, na př. jak daleko má svítit přední světlo, na jakou vzdálenost musí být slyšet zvonek atd. - to si musíte sami zjistit v příslušných předpisech země, kde žijete.

Každé kolo musí být vybaveno signalizačním zařízením, zvonkem /A/. Překontrolujeme, zda jde lehce uvést v provoz. Jeho pohyblivé části slabě namažeme vazelinou. Velice důležitou částí kola je přední světlo /B/. Překontrolujeme, zda není spálená žárovka, či dokonce prasklé krycí a rozptylové sklo. Hadříkem vyčistíme zrcadlovou parabolu od prachu - nedotýkáme se ale prsty! Reflektor musí být pevně připevněn. Současně překontrolujeme vedení od dynamu, případně toto isolační páskou připevníme k přední vidlici nebo rámu. Dále překontrolujeme přední vidlici /C/, zda má správnou vůli, zda jde lehce otáčet. Také zde trocha vazelíny neuškodí! Řídítka /D/ nastavíme na správnou výšku. U brzdové páky /E/ namažeme pohyblivé části. Také sedlo /F/ nastavíme na správnou výšku. Promažeme přední a zadní osy kola /G/ pomocí olejničky. Překontrolujeme také, zda ložiska není třeba dotáhnout. Nyní přijdou na řadu ventilky kol /H/. Nezapomeneme na ně našroubovat ochranné čepičky, aby do ventilků nevnikala nečistota. Volné výpletové dráty kol /I/ dotáhneme, prasklé necháme v odborné dílně vyměnit. Překontrolujeme stav plástů /J/, ojeté nebo s prasklinami na bocích vyměníme za nové. Přezkoušíme také tlak vzduchu v kolech. Pedálovou osu /K/ promažeme. U šlapadel /L/ překontrolujeme, zda se tyto volně otáčejí, překontrolujeme, zda odrazová sklíčka, která jsou zavulkanizována v gumových částech šlapadel, nejsou poškozená. Pokud máme zadní brzdou čelistovou /M/ překontrolujeme, zda na ráfek kola obě čelisti dosedají celou plochou, zda brzdné gumičky v čelistích nejsou opotřebovány. Lanko promažeme několika kapkami oleje, vadné vyměníme. Překontrolujeme připevnění lanka k rámu kola. U koncového světla /N/ překontrolujeme žárovku, dále očistíme zevnitř sklíč-

ko od prachu. Toto světlo je velice důležité pro naši bezpečnost; je to kombinace světla a odrazného světelného sklíčka. Udržujeme je proto vždy v čistotě! Nyní překontrolujeme řetěz /O/ zda není "vytaháný" - v tom případě jej vyměníme za nový; jinak překontrolujeme jeho napnutí; musí být volný, ne ale moc, jak se říká, tak akorát. Řetěz také promažeme olejem; přebytečný otřeme hadrem. V některých zemích je předepsáno "evidenční číslo" /P/, je v pořádku? Nakonec ještě překontrolujeme uchycení blatníků a nosiče a můžeme vyjet na první výlet. Ale pozor! Do výstroje kola patří ještě hustilka a brašna s nářadíčkem, lepidlem, záplatami a jedním rezervním ventilkem. Při jízdě musíme dodržovat dopravní předpisy!!

Hodně pedálkilometrů Vám přeje

Staša

Právě vyšlo právě vyšlo právě vyšlo právě vyšlo právě vyšlo právě vyšlo právě

Kazeta **Skautské tábory** Kazeta

Strana 1 :

Skautské ideály - Úvodem - Dudíček -
Skautská hymna - Nikdo nemá zdání -
Zátoko, Zátoko - Severka - V Lucembursku
tábor náš - Nástup + družinové pokřiky -
Přes hory, skály, lesy - Prší, prší
Pec nám spadla - Červený šátečku -
Žádnaj neví - Na těch panských lukách -
Já ráda miluju - Na tu svatu Katerínu -
Sportovní půlden /rozhovor/ - Oběd /ruch
a pokřiky/ - Okolo Hradce - Tluče bubeníček -
Po borovom tichom lese - Slyš nás, ó Pane

Strana 2 :

Ach synku, synku - Beskyde, Beskyde - Bavorov - Tancuj, tancuj
Byla jedna loďka - Zapad' den - Posvátný oheň /vypráví Velen/ -
Zář ohně - Zelení hájové - Askalona - Prídi Jano - Tálinskej rpb-
ník - Skautský domov /vypráví Velen/ - Ó řebíčku zahradnický -
Medvědi nevědí.

Nahráno na letních táborech 1977 : Zátoka, Václava, Odeta, Lucembursko, Severka za hudebního doprovodu Vrněte, Igora, Cvičky, Krysaře a Luboše. Nahráli Vrně, Jan a Dědek, komentuje Šipka a Myška, stříh Jan. Cena FrS/DM/f 10,-. Vydal SKAUTEĎ. Objednávky u vůdců oddílů nebo v administraci Tam-tamu.

POVÍDÁNÍ PŘI MESICKU

Vinnetou se Špuntíkem hledí zamyšleně na měsíček. Ten se přívětivě usmívá.

Š./vzdechne/ Zítřka odjíždíme. Nechce se mi.

V.Komu by se chtělo. Však skautem nejsi jen na táboře!

Š.:Vím. Ale ve světě je to těžké. Člověk často vidí, že kluci jsou zlí a zde byli všichni dobří. Aspoň se o to snažili.

V.:Člověk, který přijme dobré myšlenky, se obvykle podle nich snaží žít - tedy skaut především. Jinak je farizej. A víš, jak přísný byl Pán Ježíš k pokrytcům.

Š.:Na táboře byli všichni dobří. Ale ve škole!/mávrne rukou/.

V.:Špuntíčku, nejsi přece zbabělec?

Š.:Jak to myslíš, bratře Vinnetou?

V.:V táboře ses naučil, co má člověk dělat, aby byl dobrý. Načerpals sílu mezi kamarády. Teď si odnášíš i dobré myšlenky i sílu do světa. Podle dobrých myšlenek budeš žít - a sílu ti dodá vzpomínka na tábor.

Š.:/nože/ Ano, a kluci se mi budou vysmívat. Když se nebudu rvát, když nebudu opisovat, když budu zdvořilý k děvčatům, když se nebudu chtít dívat na sprosté obrázky, když nebudu klít..Musím dělat to, co oni. Jinak s nimi nevydržím!

V.:Na začátku s nimi nevydržíš. Ale máš přece zkoušku statečnosti?! Musíš to vydržet. Hrdě! Za pár měsíců si tě začnou kluci vážit. Vždyť oni nejsou tak zlí, jak si myslíš. Stačí jediný špatně vychovaný kluk a ovlivní celou třídu. A jeden dobrý, statečný skaut, ten jí ovlivní opačně. To víš, ke zlému mají lidé většif sklon než k dobrému. Nesmíš se mstít za jejich darebáctví, ani se vyťahovat, že jsi lepší či chytřejší. Já měl stejné těžkosti. Ale nedal jsem se. Znáš svoji víru i svůj skautský zákon. Za rok se mi přestali posmívat a vážili si mě. A kdybys ztrácel odvalu - máš přece mne. Napiš, rád za tebou přijedu.

Š.:Děkuji ti, bratře Vinnetou. Budu statečný jako jsi býval ty. Vždyť jsem skaut! Možná, že pár kluků tak pro skaut získám!

SKAUTSKÉ

ODZNAKY

USA

C O N Á S S P O J U J E

Jestliže jste napsali svému spolužákovi nebo sousedovi pozdrav z prázdnin a zmínili jste se při tom o chladnokrevném pilotovi le-tadla či šoférovi autobusu, zopakovali jste si krásně to, čemu jste se naučili v minulé lekci, že totiž ve třetím a šestém pádě mužského rodu se vyskytuje pouze měkké i. A jak že ty pády poznáme? Inu, ptá-me se: komu? čemu? /spolužákovi/ a o kom? o čem? /o pilotovi/.

A kterak by to bylo, kdybychom se ptali otázkou /s/ kým? čím? Příkladně: Louka byla poseta stany. Setkali jsme se tu s Italy i s Francouzi, Němci i Španěly. Ti kráčeli za naloženými vozy i se svými veliteli. Medvědi se sešli s přáteli. Stali se vítězi v závodech s poštovními holuby. - Tak to bylo, prosím, cvičení na sedmý pád množ-ného čísla mužského rodu. Nelekejte se, udatní bratři a statečné se-střičky, vzpomeňte na svého patrona Jiřího, vzhůru srdce! Rekněte si: Ital - bez Itala, Francouz - bez Francouze, Němec - bez Němce atd. Tam, kde je v druhém pádě -e/bez Němce, Francouze/ - tam v sedmém pádě množného čísla je -i: s Němci, Francouzi, přáteli, veliteli, vítězi. Tak tuhle kapitolu, určenou jen chytrým hlavám, promyslete.

Zahrajte si v přírodě!

Na svatého Jiří vylézají hadi a štíři - a skautíci si vyjdou do přírody. A protože jsme veselá chasa, hned si při tom povyskočí-me. Zkuste si, kdo skočí nejdál z místa odrazem snožmo; z místa od-razem jen pravou a pak jen levou nohou; kdo doskočí nejdál desetí na sebe navazujícími skoky; pěti skoky jen po pravé a pak pěti sko-ky jen po levé noze; kdo udělá výš značku křídou na kmeni stromu? Možná, že vás napadne ještě spousta skokanských soutěží. Ale vy, do-cela malí skautíci, ani vy, osamělé hlídky, nebuďte smutní: Vyhlédně-te si vysoký kmen nebo sloup, na kterém byste si mohli dělat značky často, třeba denně. Vyskočte co nejvýše, opakujte svůj pokus vždy několikrát po sobě. Budete moci sledovat, kterak se váš výkon stále zlepšuje. Tak se z vás do prázdnin stanou zdatní skokani.

Máš silnou vůli?

Účastníci lesní školy na Ennendé se prý denně mylí ve sněhu. Tuze se jim to zalíbilo a ani se prý už jinak mýt nechtějí. Sestry a bráškové, dokažme jim, že i my jsme otužilci. Každé ráno se bu-deme sprchovat v hodně /ale h o d n ě!/ studené vodě! Kdo to do-káže po dobu jednoho měsíce, až do vyjití dalšího Tam-tamu a ani jednou nevynechat? Musíte si na to ovšem trošičku přivstat. Kdo vy-hraje, zvítězil nad sebou samým - ale stejně nám to napište!

Svatý Jiří.

Dne 23. dubna /podle československého kalendáře 24. dubna/ si připomínáme svátek svatého J i ř í , patrona skautského hnutí. Stojí tedy za to, abychom si o něm něco řekli.

Úvodem, mnoho hodnověrných zpráv ze života sv. Jiří se nám nezachovalo. Víme však, že se narodil asi kolem r. 270 v Kapadocii /římská provincie v dnešním východním Turecku/ a byl umučen asi r. 304 v mestečku Lydda /dnešní Lodd/, které leží 40 km severozápadně od Jerusalema. Tam měl být i jeho hrob nad kterým byl vystaven kostel, který r.1191 sultán Saladin zničil.

Očitý svědek mučení, jakýsi Pasikrates tvrdí, že Jiří byl vysokým důstojníkem římských legií. Ba dokonce měl valet osobní strážní císaře. Protože se nechtěl vzdát své křesťanské víry, byl krutě mučen a popraven. Stačilo říci jen málo a Jiří by si zachránil život a ve vojsku mohl udělat ještě větší kariéru. Protože zůstal věrným křesťanem až do smrti, přes kruté mučení, stal se hrdinou. Víbec mnoho prvních křesťanů se nechalo raději od pohanů umučit, než aby se vzdali své křesťanské víry.

Úcta a obdiv ke sv. Jiří se brzy rozšířila, takže vzniklo mnoho smyšlených zpráv z jeho života /legendy/, jako na př. jeho boj s drakem. Ten se dá vysvětlit j n obrazně, jako boj dobra se zlem a osvobození země od modlářství. Proto různé rytířské řády a bratrstva si ho zvolily za patrona. Také Čechy nezůstávaly v účtě pozadu. Nejstarší kostel pražského hradu z 10. stol. je zasvěcen sv. Jiří. Obzvláště v Anglii, kolébce skautského hnutí, má úcta ke sv. Jiří prastarou tradici. Král Richard Lví Srdece si ho vyvolil za patrona svého vojska. Na zenské synodě v Oxfordu r. 1222 byl sv. Jiří zvolen za patrona anglického království.

Proč zvolil Baden-Powell sv. Jiří za patrona skautů, když z jeho života toho mnoho nevíme? Jisté ne proto, že sv Jiří je v Anglii tak uctíván. Ale proto, že přes kruté mučení zůstal věrným křesťanem a věrným vojákem až do smrti. Tím se stal hrdinou hodným následování. Také skaut a skautka, mají-li být dobrými skauty, mají být věrni skautskému zákonu a slibu i když to někdy stojí námahu a oběti. Mají být bojovníky proti zlu či bezpráví a být nepřáteli hříchu. Mají bojovat s pokušeními a nedopouštět se špatností. Každý člověk potřebuje mít nějaký vzor a tím nám může sv. Jiří jistě být.

Padre.

LETNÍ TÁBORY

Dodatečně dostáváme údaje o dalším táboře :

Název : P o c h o d e ň 78
Místo : Us-Chanf, Graubünden Švýcarsko
Termín : 15.- 29.července
Složení : vlčata a světlušky od 8 let, skauti a skautky
Kapacita : ca 20
Cena : ca FrS 160,- mimo jízdné ; záloha FrS 100,-
Přihlášky : do konce dubna
Pořádá : I.oddíl Baden
Vede : Rorýs

Akela

S v ě t l u š ě í a b e c e ě a

Befeleme, peseveze - to je snadné ve škole.	historii svého města, poradit, kam vede cesta,
Světluška nám spadla s meze, teď se belhá na pole.	vyřizovat dobře zprávy, vědět, jak si chránit zdraví.
Na políčko do učení	Zpívat písně do pochodu,
Copak škola, to nic není.	nepřipálit nikdy vodu,
To zná každé malé děcko - u nás však znát musíš všecko :	kvítí, houby, ohně, značky, zvířátka a zpěvné ptáčky,
Lesy, louky, pole, kóty, ošetřovat správně boty, šití, všech ran ovázání, rozluštění tajných psaní,	spáleniny i jed hadí - světluščí co moudrost radí. A to není legrace ! Proto - rychle do práce !

/Převzato ze Skautského telegramu/

Uzávěrka květnového čísla je ve čtvrtek, 4.5.1978

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 16,-
ze zámoří \$ 10,-

Bankovní spojení :

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslova-
kische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,
Kto.Nr.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

Bylo nás tam roku onoho...

1. Bylo nás tam roku onoho, johoho-

ho, deset lodníků bez jednoho, bajo.

2. Nad námi byl starý kapitán, johoho,
který Krvavým Vlkem byl zván, ba jo.

3. Jeden den při slunce západu, johoho,
sedm nás uradilo zraču, ba jo.

4. A než nastal západ krvavý, johoho,
rozpoutal se zápas o hlavy, ba jo.

5. Lodníci se jinak neperou, johoho,
nežli dýkou nebo sekerou, ba jo.

6. První dostal ránu přes hubu, johoho,
druhý přeletěl přes palubu, ba jo.

7. Třetí strachem skočil do moře, johoho,
čtvrtého připích šíp na dveře, ba jo.

8. Pátému šla noha na vandr, johoho,
šestý přerazil se o klandr, ba jo.

9. Sedmý skončil smutným výstupem, johoho,
zuby mu šly z huby čtyřstupem, ba jo.

10. Na lodi, kde býval hlavní trám, johoho,
houpe se teď starěj kapitán, ba jo.

11. My dva jsme se dali na útěk, johoho,
a skočili do malých loděk, ba jo.

12. Tak jsme se spolu zachránili, johoho,
a zpět k vám šťastně navrátili, ba jo.

